

BROJ 1 / GODINA I / JANUAR 2005

ANARHO-SINDIKALISTIČKI BILTEN

**ORGAN BEOGRADSKE LOKALNE GRUPE
SINDIKALNE KONFEDERACIJE „ANARHO-SINDIKALISTIČKA INICIJATIVA“
SEKCIJE MEĐUNARODNOG UDRUŽENJA RADNIKA I RADNICA**

ŠTRAJK ORUŽJEM!

Radnici i radnice!

U ovo vreme vladavine mraka i pesimizma, **Anarho-sindikalistički bilten**, predstavlja naš odgovor strahu koji širi vladajuća klasa, i izražava našu odlučnost u borbi protiv gazda, gospodara i svih onih koji, živeći od našeg rada, upravljaju našim životima. **ASB** je list koji će analizirati našu društvenu stvarnost sa radničkih pozicija, i samim tim će potpomagati ujedinjavanje i organizovanje radnica i radnika spremnih na pružanje otpora „reformama“.

Sada je jasno, 2005. biće godina u kojoj će beskrupuloznost naših gospodara doći do krajnjih granica. Kao što je u kapitalizmu pravilo, najteži deo tereta prelaska u svet u kome neprikosnoveno vlada privatno vlasništvo podneće radnice i radnici - oni koje naše dahije nazivaju „gubitnicima tranzicije“. Ali, ko su zapravo dobitnici tranzicije? Jedini dobitnici tranzicije su oni banditi koji nam sa TV ekrana i iz pro-kapitalističke štampe poručuju da su ključna pitanja u Srbiji „Ustav, Kosovo i evropske integracije“. U zemlji u kojoj dva miliona ljudi nema posao, zemlji u kojoj većina stanovništva ne može da živi od svoje plate, u zemlji u kojoj se broj nezaposlenih i broj fiktivno zaposlenih povećava svakog minuta, u zemlji u kojoj je nemoguće živeti od prosečne plate, u zemlji u kojoj se zdravstveni i obrazovni sistem nalaze na najnižem stupnju od 1941. godine. U zemlji u kojoj se apsolutno sve raspada i u kojoj uskoro neće ostati ni kamen na kamenu, govorimo o zemlji u kojoj tokom ove godine nameravamo, i to prema zvaničnim podacima - kojima nikada ne treba verovati, da otpuste još najmanje 60,000 ljudi - najvažnije teme su "Ustav, Kosovo i ulazak u Evropsku uniju"! Pa oni nas zaista smatraju idiotima. Ali, tu su se prevarili!

Radništvo Srbije ne čine idioti kojima će nacionalnom patetikom i lažnim obećanjima uspeti da iznude klasni mir. Svima je jasno, a istorija nam to potvrđuje, da će pokušaji stvaranja nacionalnih država na Balkanu prouzrokovati stalne sukobe - sukobe koji će buržoazijama uvek služiti kao izgovor za bedu radništva. Narodi su uvek za mir, ratove izazivaju vladajuće klase. Međunarodni sukobi su uvek izvor prihoda za vladajuće klase obe sukobljene strane. Posledice rata: smrt, nemaštinu, glad i bolesti podnose isti oni „gubitnici tranzicije“. Stoga, samo ujedinjeni balkanski narod, oslobođen svih svojih gospodara, može stvoriti društvo ravnopravnosti i slobode.

No, vratimo se čarima nove godine. U današnjoj Srbiji, kojom vladaju Banke, još jedna od novosti ove godine biće ukidanje čekova, smanjenje dozvoljenog minusa, suzbijanje „sive ekonomije“, rečju prelazak na „normalan život“. Njihov normalan život je samo drugi naziv za još veće propadanje nas, koji živimo od svoga rada. Laž koju nam poturaju, dok uništavaju privredu i izbacuju ljude na ulice, je to da je u pitanju privremena faza, faza tranzicije, a da će nam nakon toga svima biti bolje. U kapitalizmu ne može svima biti dobro. Kapitalizam je ekonomski sistem baziran na vlasti malog broja vlasnika, gazda, nad većinom stanovništva. Dokle god budemo živeli u kapitalizmu, većini stanovništva, ogromnoj većini stanovništva će biti loše. I u tome se krije naša snaga - nas će uvek biti više od njih! Potrebno je da postanemo svesni te svoje snage, da se organizujemo i pružimo žestok otpor - sve dok ne budemo dovoljno snažni i organizovani da celokupno društvo preuzmemo u svoje ruke.

I dok korumpirani sindikalni lideri glume pajace u rukama srpskih (i inostranih) gazda, dok takozvane reprezentativne sindikalne centrale njaču za „poštenom“ privatizacijom i glume amortizer radničkog gneva, vladajuća klasa vadi novi keč iz rukava kojim pokušava da uplaši pokradeno stanovništvo - argentinski scenario. „Argentinski scenario“ će zadesiti Srbiju ako se ljudi ne budu „urazumili“ i počeli da rade ono što im govorimo, kažu nam jedni. Srbiji *preti* „argentinski scenario“, zastrašuju nas drugi. O čemu oni zapravo govore? Šta se to desilo u Argentini, pa ima razloga da se toga bojimo? Nakon nekoliko godina „brilijantne“ ekonomske politike, vođene pod patronatom Svetske banke i Međunarodnog monetarnog fonda (istih onih nalogodavaca koji upravljaju Srbijom danas), argentinska država je bankrotirala i nije bila u stanju da otplaćuje svoje ogromne dugove. Tada je država odlučila da otvoreno pokrade radništvo i blokira sve račune u bankama i tako onemogućujući, ionako bedan, život radnika i radnica te zemlje Južne Amerike. Koji je bio odgovor pokradenog stanovništva? Jedini mogući! Samoorganizovano radništvo je opljačkalo veliki broj supermarketa koji su bili prepuni hrane dok su ljudi na ulicama gladovali, a preko 300 fabrika je, od onda, pod direktnom kontrolom radničkih saveta koji su izbacili svoje gazde tamo gde im je mesto: na ulicu! „Argentinski scenario“ - nego šta, samo ovaj put u izvedbi srpskog radništva!

Rešenje za naše patnje se samo od sebe nameće - organizovani u nehijerarhijske sindikate u kojoj sve odluke donose samo radnički zborovi, bez birokratije i korumpiranih lidera, radikalnim sindikalnim direktnim akcijama (štrajkovima, blokadama, okupacijom radnih mesta, sabotazama) pobićemo zver kapitalizma i stvorićemo preduslove slobodnog društva. Zato kažemo - Ne ratu među narodima, ne miru među klasama! Štrajk oružjem!

ZDRAVLJE ★ ANARHIJA ★ KOLEKTIVIZAM

ŠTA JE ASI?

Sindikalna konfederacija **Anarho-sindikalistička inicijativa (ASI)** je propagandno/borbena, anarhistička, preciznije anarho-sindikalistička, organizacija.

Borimo se za društvo koje će biti bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti, solidarnosti i međusobnoj pomoći; lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom. Smatramo da je za ostvarivanje naših ideja neophodno raskrstiti sa svakim oblikom autoritarnog načina organizovanja. Zbog toga se organizujemo, na našim radnim mestima, u obrazovnim ustanovama, i uopšte svim mestima na kojima smo poniženi i eksploatisani, na principima nehijerarhijske direktne demokratije.

Svet je podeljen na dve klase: klasu eksploatatora i klasu eksploatisanih, stoga su za nas neprijatelji slobode svi oni koji pokušavaju da održe ili pogoršaju takvo stanje. Boreći se za besklasno društvo borimo se protiv države - strukture čija je jedina svrha obezbeđivanje i zaštita interesa vladajuće klase, i kapitalističkih odnosa u društvu - odnosa u kojima kapitalista živi od viška vrednosti, tj. neplaćenog rada radnika i radnica. Svakako, našu borbu čini i borba protiv svih negativnih proizvoda takvog društva: svake vrste nacionalizma, diskriminacije na osnovu rase, pola ili seksualnog opredeljenja; kao i crkve - institucije koja zrači svojom konzervativnošću i mržnjom prema slobodi.

Jasno nam je da je ispunjenje naših konačnih zahteva /oslobođenje radničke klase i svih individua koje je čine, ukidanje države i kapitalističkog sistema/ potpuno suprotno interesima politikanata i gazda, stoga smo, pored svakodnevnih borbi na radnom mestu za poboljšanje uslova rada, svesni nužnosti radikalnog raskida sa ovakvim društvom i njegove revolucionarne promene.

**SINDIKAT NAS ČINI
SNAŽNIM!**

CRNE I BELE CIFRE

- Najmanje 10 posto radnika i radnica u Srbiji će ove godine izgubiti posao - između 60 i 65 hiljada ljudi

- Minimalna neto zarada za decembar 2004. godine iznosi 6, 440 dinara - što je manje od 80 evra mesečno

- Dva miliona radnika i radnica u Srbiji nema posao

- Čak 29 posto nekvalifikovanih i polukvalifikovanih radnika i radnica smatra da ne treba ograničavati raspone u zaradama

- Najmanje 170, 000 ljudi je izgubilo život u naletu „cunamija“ u južnoj Aziji

- 20 posto nekvalifikovanih i polukvalifikovanih radnika i radnica smatra da svi radnici i radnice treba da imaju približno jednake plate

- 32 posto nekvalifikovanih i polukvalifikovanih radnika i radnica smatra da ne postoji nacionalni interes ili vrednost zbog koga bi prihvatili smanjenje životnog standarda svoje porodice

...I OSAM SATI ODMORA

BIOSKOP

Jugoslovenska kinoteka, Kosovska 11:

-(21.01.) 18:00 **Buntovnik bez razloga**

-(21.01.) 20:30 **Ratnici podzemlja**

-(22.01.) 18:00 **Boni i Klajd**

-(28.01.) 18:00 **Noćni Portir**

-(29.01.) 18:00 **Let iznad kukavičijeg gnezda**

POZORIŠTE

Rex, Jevrejska 16

-(25.01.) 20:00 **Fantastično javanđelje po Virdžiniji** (Plavo pozorište)

Bitef Teatar, Trg Mire Trailović 1

-(18.01.) 20:00 **Dijalektika duše** (Plavo pozorište)

Pozorište Boško Buha, Trg Republike 3

-(16.01. i 30.01.) 12:00 **Pobuna lutaka**

IZLOŽBE

Otvorene tokom januara:

Institut Servantes, Čika Ljubina 19

-Izložba originalnih crteža **Frederika Garsije Lorke**

Galerija muzeja istorije Jugoslavije (Muzej Revolucije), Trg Nikole Pašića 11

-Izložba eksponata iz fonda **Muzeja istorije Jugoslavije**

PREZENTACIJE I DEBATE

Galerija „Ozone“, Andrićev venac 12

-(22.01.) Prezentacija **Centra za nove medije „Kuda.org“** iz Novog Sada

MUZIKA

Zadužbina Ilije M. Kolarca, Studentski trg 5

-(18.01.) Ciklus: **Musica da camera**; Program: **Šuman, Brams**

Klub Akademija, Rajićeva 10

-Punk koncert **Zaprečni sloj, Neuroza, Intakt / Sm. Palanka**

NOVA IZDANJA CENTRA ZA LIBERTERSKE STUDIJE (brošure za radnički džep)

edicija: *kuka i motika*

Petar Kropotkin, „Anarhija“.....100 din.

Emil Puže, „Direktna Akcija“.....60 din.

Artur Dž. Miler, „Kako omogućiti anarhističku revoluciju?“.....60 din.

Komplet od tri brošure.....150 din.

(novac i adresu dostaviti redakciji ili distributeru/ki **ASB-a**)

DIREKTAŠKI VODIČ

Poniženja kroz koja prolazi radnik ili radnica najbolje razumeju oni koji rade. Demokracija, na kojoj je naše društvo navodno zasnovano, prestaje da važi onog trenutka kada dođeš na posao. Mi smatramo da je jedino pravično ono društvo u kome će radnici i radnice donositi sve odluke koje se tiču proizvodnje i proizvoda.

U međuvremenu, dok se ne izborimo za takvo društvo, treba da osmislimo neku strategiju kojom ćemo se boriti protiv svakodnevnog izrabljivanja - mi smatramo da je **direktna akcija** rešenje. **Ali, šta je direktna akcija?**

Najpoznatiji oblik **direktnih akcija** je štrajk, ali oni koji rade kod privatnika i/ili u uslužnom sektoru veoma teško mogu da organizuju štrajk, budući da lako mogu biti otpušteni, a neko drugi zaposlen umesto njih. Usporavanjem radnog procesa i smanjenjem proizvodnje može se umanjiti gazdin profit, a u isto vreme dobiti plata - pritom gazda ne može da te otpusti i dovede nekog na tvoje mesto.

Direktnom akcijom sami postižemo svoje ciljeve. **Direktnu akciju** sprovodimo bez pomoći vladinih službenika, sindikalnih birokrata i preskupih advokata. **Direktnu akciju** treba primenjivati na radnom mestu, a ne van njega. Sve velike pobjede koje su radnici i radnice ostvarili u istoriji postignute su **direktnom akcijom**, bile su nezakonite i pod udarom policije. Primera radi, osmočasovno radno vreme, sloboda organizovanja u sindikate i pravo na štrajk su izvojevani isključivo **direktnom akcijom**.

Evo, dakle, primera **direktnih akcija**:

USPORAVANJE RADA

Usporavanje rada ima dugu istoriju, evo nekoliko primera. 1899, lučki radnici u Glazgovu u Škotskoj, zahtevali su povišicu od 10%, šefovi su odbili njihov zahtev i oni su odlučili da štrajkuju. Šefovi su doveli štrajk-brehere i štrajk je prekinut. Kao štrajk-brehere uprava je dovela agrikulturne radnike koji nisu dobro obavljali poslove na dokovima - roba im je ispadala i nisu mogli da hodaju po palubi broda. Svejedno šefovi su izjavili kako su zadovoljni radom štrajk-brehera, tako da su lučki radnici odlučili da rade isto tako loše kao i štrajk-breheri. Ubrzo potom plate su im povećane. Drugi primer su radnici američke železnice koji su početkom dvadesetog veka, pošto su im smanjene plate, skratili svoje lopate za 5 cm i rekli: «Male plate, male lopate». U Australiji, recimo, mašinovođa ima pravo da zaustavi voz ukoliko oseti potrebu da ode u wc, u praksi se ovo retko događa, ali šta bi se desilo kada bi svaki mašinovođa po nekoliko puta tokom jedne vožnje zaustavljao voz zbog «fizioloških potreba?»

SOLIDARNOST: Najvažnija stvar je organizovanost. Ako jedan radnik ili radnica protestuje, šefovi će ga/je smrviti, ali ako svi ustanemo zajedno, usklađeno, šefovi će nas shvatiti ozbiljno. Oni mogu da otpuste pojednca, ali ne mogu da otpuste celu radničku klasu. Oni nas trebaju jer žive od našeg rada, ali oni nama nisu potrebni! Uspeh svih taktika koje su opisane (i koje će biti opisane) zavisi od solidarnosti i koordinacije velikog broja radnika i radnica. Pojedinačne sabotaže zadovoljavaju samo ličnu potrebu za osvetom, ali ništa neće ulepšati dan više od mase besnih radnika i radnica koje se za svoja prava bore **direktnom akcijom**.

XXII KONGRES MEĐUNARODNOG UDRUŽENJA RADNIKA I RADNICA

Na XXII kongresu **MUR**-a, održanom 4,5. i 6. decembra 2004. godine u Granadi, u Španiji, Sindikalna konfederacija *Anarho-sindikalistička inicijativa* je primljena u punopravno članstvo Internacionale. Ovo je prvi put, od učešća anarho-sindikalista iz Srbije na međunarodnom anarhističkom kongresu održanom 1907. godine u Amsterdamu, da se slobodarske snage sa ovih prostora formalno priključe međunarodnom revolucionarnom pokretu. Na ovaj način je naša organizacija značajno ojačala svoje pozicije i omogućila našem članstvu učestvovanje u međunarodnom poduhvatu stvaranja slobodarskog komunizma - *Anarhije*. Kroz Internacionalu, pored efikasnije saradnje u odbrani radničkih prava i interesa, naša organizacija će nastaviti da propagira i sprovodi svoju politiku nužnog jedinstva svih istinski slobodarskih, anti-autoritarnih, organizacija i grupa.

K R A T K A I S T O R I J A MUR-a

22. decembra 1922. godine otpočeli su razgovori, koji su za cilj imali ponovno pokretanje *Međunarodnog udruženja radnika* - I Internacionale, u kojima su učestvovala revolucionarne sindikalističke organizacije iz celoga sveta. Na skup su svoje predstavnike poslale: **F.O.R.A.** - *Radnička federacija argentinskog regiona* (200,000 članova), **IWW** - *Industrijski radnici i radnice sveta* iz Čilea (20,000), *Unija za sindikalističku propagandu* iz Danske (600), **FAUD** - *Unija slobodnih radnika Nemačke* (120,000), *Nacionalni radnički sekretarijat Nizozemske* (22,500), **USI** - *Unija italijanskih sindikalista* (500,000), *Generalna konfederacija radnika* iz Portugalijske (150,000), **SAC** - *Centralna švedska radnička organizacija* (32,000), *Komitet za odbranu revolucionarnog sindikalizma u Francuskoj* (100,000) i *Savez boraca* iz Pariza (32,000). **CNT** - *Nacionalna konfederacija rada*, španska anarho-sindikalistička organizacija, nije bila u prilici da učestvuje u radu sastanka zbog žestokih socijalnih okršaja sa španskom državom. No, i oni su godinu dana kasnije pristupili *Međunarodnom udruženju radnika* - Internacionali formiranoj tom prilikom (**MUR** je kasnije promenio ime u *Međunarodno udruženje radnika i radnica*).

Tokom '20 godina XX veka **MUR** je procvetao. Veliki broj sindikata i propagandnih grupa je stupilo u pregovore sa sekretarijatom **MUR**-a. Tako je Internacionala, pored pomenutih, stvorila kontakte i u Meksiku, Urugvaju, Bugarskoj, Poljskoj, Japanu, Australiji, Južnoj Africi, Paragvaju i severnoj Africi. Razvoj revolucionarnog i anarho-sindikalizma je doživeo svoj vrhunac u španskoj revoluciji koju je pokrenula španska sekcija **MUR**-a - **CNT**. Tokom Španskog građanskog rata anarho-sindikalistički/e radnici i radnice su uspele/e da kolektivizuju i samoupravno pokrenu veliki deo industrije, pogotovu u predelu Katalonije i Aragona. Zahvaljujući kolaboraciji između fašističkih zlotvora i državno-komunističkih staljinista, revolucija u Španiji je ugušena. Nakon toga nastupio je crni talas reakcije širom sveta. Do kraja Drugog svetskog rata evropski sindikalistički pokret i **MUR** su bili gotovo uništeni.

1951. godine **MUR** u Tuluzu održava svoj prvi kongres nakon rata. Događaji sa kraja '60 godina, kao i pad frankističkog režima 1975. godine u Španiji, označavaju početak ponovnog oživljavanja Internacionale. Nakon žestokih unutrašnjih sukoba i razilaženja tokom '70 i '80 godina, **MUR** krajem '90 godina prošlog veka ponovo staje na put oporavka i sada, ideološki značajno profilisani, predstavlja jedinu istinski revolucionarnu međunarodnu mrežu slobodarskih organizacija. Trenutno sekcije **MUR**-a postoje u Srbiji, Španiji, Italiji, Francuskoj, Velikoj Britaniji, Nemačkoj, Slovačkoj, Češkoj, Argentini, Brazilu, Portugaliji, Ruskoj federaciji, Švajcarskoj, Norveškoj, Nigeriji i Bugarskoj. Organizacije iz SAD-a, Meksika, Čilea, Kolumbije, Bangladeša, Pakistana, Venecuele i Australije su u redovnim kontaktima sa sekretarijatom **MUR**-a, a jedan deo njih se nalazi u poziciji prijatelja Internacionale.

* * *

Sve zainteresovane radnice i radnici mogu od našeg sindikata dobiti primerak programskih smernica i Statuta Internacionale, kao i bilo koje druge informacije i novosti u vezi međunarodnog pokreta.

Tekst dostavio: *Internacionalni sekretarijat SK ASI*

ANARHO-SINDIKALISTIČKI BILTEN - ORGAN BEOGRADSKÉ LOKALNE GRUPE
SINDIKALNE KONFEDERACIJE „ANARHO-SINDIKALISTIČKA INICIJATIVA“
SEKCIJE MEĐUNARODNOG UDRUŽENJA RADNIKA I RADNICA

KONTAKT:

Telefoni: 063/837-2458, 064/271-6882

E-mail: info@inicijativa.org, Veb: www.inicijativa.org

Tiraž: 500 primeraka

СРБИЈА, СТО ГОДИНА КАСНИЈЕ...

Анархо-синдикализам је покрет са дугачком, додуше веома испрекиданом, историјом на нашим просторима. Пред вама се налази уводни текст првог броја анархо-синдикалистичког листа „Хлеб и слобода“, штампаног 15. августа 1905. године у Београду. Са жаљењем можемо констатовати да се у Србији за ових сто година ситуација није променила толико да један овакав текст изађе из моде. Надамо се да наши потомци, за сто година, неће моћи да закључе исту ствар.

Хлеба и Слободе!

Вековима радни народ није имао ни хлеба ни слободе. И сви народни револуционарни покрети за које нам историја говори, носили су на својим заставама горњу девизу. Па и револуционарни покрет српског народа у првој четвртини прошлог столећа имао је за задатак: да се српски народ ослободи ропског јарма и да му створи обезбеден живот и потпуно благостање. На ово је српски народ имао и права, јер је целокупно материјално богатство у друштву и било плод његовога црног рада. Али српски власници и богаташи у ранијим столећима пре турске најезде присвојили су силом свог ауторитета и својих привилегија »право« уживања лавовског дела од целокупног материјалног блага. А после њихове пропасти, после пада српске државе, српски народ потпада под турску државну власт и под њене носиоце - нове власнике: наше, дахије и спахије, који присвојише себи горње »право«, који угњетаваху и експлоатисаху српски народ још безобзирније и још црње тако, да је у почетку прошлог века српском народу било догорело до ноката, да је дошао до ивице своје пропасти. Нагнан оваквим стањем, српски се народ 1804. год. диже на оружје и уложи у своје дело ослобођења сву своју енергију и сво своје одушевљење. Али на жалост, ова народна р е в о л у ц и ј а није уродила успехом, какав је народ тада очекивао. Узрок је томе, што народ није *потпуно* извео револуцију, т.ј. *коренити преображај*, већ се зауставио на пола пута, а то ће рећи, у место да је српски народ уништио зло у корену он је извршио само промену у личностима и на место турских власника довео „своје рођене синове“ - српске власнике. Ово је била последица тога, што су тадашње истакнуте личности које су, користивши се револуцијом стекли ауторитета у народној маси и помоћу тога наметнули народу заблуду: да је зло отуда што народом и земљом владају Турци, а да ће све добро бити када на власт и на управу земље дођу Срби. Колико је ово било судбоносно по српски народ види се из тога, што он ни до данас још нема ни хлеба ни слободе, а има на својој грбачи две велике угњетачке и експлоататорске класе: *бюрократију и буржоазију* који заштићени модерним државним установама, које су српски радни народ још више везале за ропство и несрећу, експлоатишу радни народ [нечитак део] ... цивилизованијом бојом.

Супротно овоме до сада реченом могао би говорити онај који би затворивши пред очигледношћу очи тврдио да је ипак данас боље него пре сто година, када је српски народ био под турском влашћу. А српски радни народ најбоље зна и најбоље осећа колика је његова несрећа, његова беда и колико му болова и жалости доноси у кућу сиромаштина, глад и болести. С тога се ми нећемо ни упуштати у детаљније описивање данашњег друштвеног стања, јер ове редове поглавито за радни народ и пишемо. Данас је много потребније говорити о излазу и о начину помоћу кога би се радни народ могао спасити очигледне пропасти, као и о средствима која би послужила за стварање излаза из ове беде. А то је и ставио себи у задатак, између осталих задатака, овај лист, на чијем су заглављу речи које ето већ вековима обележавају мету свију тежњи целог српског радног народа. Да би радни народ ту своју мету постигао, своје тежње остварио и да би се спасао општег зла, лист *„Хлеб и Слобода“* ставио се на гледиште *слободног и револуционарног социјализма*, а како би могао осветлити друштвене појаве светлошћу те истинске науке, нашао им прави узрок. А кад нам је узрок познат последицу је лако уклонити.

*
* *

Са гледишта слободног и револуционарног социјализма ми сматрамо, да сваки човек без изузетка тим самим што је се на свет појавио има право на потпуно подмирење свију човечијих потреба као хране, одећа, стана, образовања и развића свију својих способности. Данашњи постојећи друштвени строј лишава свега тога огромну масу људи у друштву у корист једне мањине. Ми знамо да се овај данашњи друштвени строј као и сва преимућства, привилегије једних пред другима у подмирењу горњих потреба и у остварењу човекових права оснивају на приватној својини. Зато се ми са гледишта слободног и револуционарног социјализма јављамо као непомирљиви непријатељи *постојећег друштвеног строја и приватне својине*. Али ми знамо да је држава, *свака држава*, та, која ствара и штити те привилегије. Нама је исто тако познато да се ствар неће изменити услед тога, ко је на власти т.ј. од тога ко управља државом. *Суштина државе* - чување старих привилегија и стварање нових - остаје неприкосновена т.ј. она се не мења. Мењају се само лица, која се користе привилегијама и влашћу. Због тога смо ми слободни и револуционарни социјалисти непомирљиви непријатељи не само приватне својине већ и *државе, сваке државе, сваке власти*, која присваја себи право да располаже судбином других, да подчини себи све. Историја нам је показала, да свака власт развраћа онога који ју има т.ј. власника, зато смо и непријатељи сваке власти.

Ми смо чврсто уверени да само *дубока социјална револуција* може да ослободи радни народ и да га доведе до потпуног тријумфа његових идеала. А револуција се може створити само *једнодушним, заједничким напором* свију потиштених, [нечитак део] ... *свешћу и силом*. Зато они и теже да развијају свест код радног народа о непомирљивости интереса *најамног рада и капитала, слободне личности и државе*. Зато они и раде на организацији свију угњетених и понижених, организацији која иде одоздо ка врху и која је управљена ка остварењу њиховог идеала - *слободног, бездржавног, крајње социјалистичког т.ј. комунистичког друштва*, а то ће рећи: таквога друштвеног уређења, строја у ком' нема никаквог насиља, никаквога угњетавања, у коме је цела производња и подела потребних човечанству продуката основана на правилу: *сваки по способности, сваком по потреби*; строја, који се састоји из слободних, самоуправних, сарађујућих општина, свезаних међу собом путем *слободног и добровољног саглашавања - федерацијом*; строја у коме нема ни полиције, ни тамница ни казне, ни судова, ни попова, ни царева - све то постаје непотребним са уништењем приватне својине: строја дакле, у коме су сви подједнако равни, подједнако слободни, подједнако могу да подмире све своје потребе и да развију све своје способности; строја у коме ће српски радни народ остварити свој идеал, постићи своју давнашњу жељу: хлеб и слободу.

Унапред знајући безуспешност сваких мирних покушаја слободни и револуционарни социјалисти звали су на упорну, *револуционарну борбу*, која ће једног дана и одвести победи: уништењу данашњег буржоаског и власничког друштва и стварању правичнијег и бољег - *слободног социјалистичког друштва*. А буржоаско-власничко друштво биће уништено онога дана када му буду пресахли сви извори одакле црпе своју животну снагу а која се састоји у радној снази и послушности радног народа. Одрећи буржаском друштву радну снагу и послушност у свим областима друштвеног живота то значи створити - *генерални, општи штрајк*, који је победни мач у рукама свесног радног народа, пролетаријата.

Бујним потоком расте револуционарни покрет радног народа у целој свету. Неће ли зар и српски радни народ који је данас развио заставу свог ослобођења поћи путем своје браће пролетера из целога света? Хоће ли још и даље веровати „наукама“ разних »политичко-демократских школа« о потреби усавршавања данашње државе, о концентрацији капитала, о историјским законима, минималним програмима, о потреби да се буржоазија и капитализам развијају. Не, српски радни народ неће више вероватим тим „наукама“. Довољно је њему већ тога. Он више не може трпети и мучити се докле су демократска господа стекли положаје и теку их још. Довољно је! Српски радни народ ће се убедити да су сва њихова причања лажна, јер ето тамо где има и устава и политичких слобода, где се буржоазија увелико развија, тамо на радни народ пуцају кад затражи своја права, тамо хиљадама радничких породица скапавају од глади. Радни народ се данас на целој земљиној кугли налази у очи дана великих догађаја. Хоће ли српски радници и сељаци да понове погрешку ранијих покрета и њихових другова на Западу који су све своје силе уложили око изборне агитације, или ће се користити њиховим горим искуством? - Не помоћу скупштине, не народним представништвом, нити ма каквом променом облика данашње власти, може остварити радни народ своје тежење, већ једино путем *свеопштег штрајка* који и јесте почетак Социјалне Револуције. Мислите ли ви, да је потребно дочекати крај томе процесу о коме вам говоре „научни социјалисти“ - процеса, који им не смета да уживају материјална блага, која је створио радни народ, бити фабрикантима, чиновницима, докторима и др. и у исто време ступити у скупштину као представник радног народа - докле тај народ, радници и сељаци, воде живот пун мука и страдања, често пута без парчета хлеба за њихове жене и децу? И за те људе, за те „научне“ социјал-демократе „свеопшти штрајк је свеопшта бесмислица“. А баш и путем општег штрајка и бори се радни народ у свима земљама, средством које он није изучио из књижице „научних социјалиста“, а на које га је упутио сам живот. Ширећи се, штрајк корак за корак обухвата огромне пределе, целе државе и радници се све више и више убеђују да ће га само револуционарни свеопшти штрајк - Социјална Револуција - ослободити од страдања, стрести са њега окове и дати му могућност да живи у слободном, срећном друштву.

У Русији, где је по мишљењу социјал-демократске интелигенције свеопшти штрајк и незамислив, где је, како она вели, радни народ несвесан, та Русија и дала нам је нов доказ њене могућности. Она га је називала „несвесним“ зато што он, радни народ, не храни свој ум том њиховом „науком“. Но он је и без ње доказао шта је он у стању да створи: он је устројио штрајк, који је запрепастио цео револуционарни свет и који ће га најзад и привести победи - Великој Социјалној Револуцији. Буди и ти српски радничке и сељачке само тако »не-научан« увек - ти сам проливаш

своју крв, сам и жањи плодове својих напора - не дај се обмањивати свакојаким »наукама« и признај само ту науку, коју ти сам ствараш - науку што скоријег уништења буржоаског друштва, да би ти сам затим устројио ново друштво без експлоататора и управитеља, у коме ћеш постићи своју давнашњу жељу: хлеб и слободу.

Да живи слободни и револуционарни социјализам!

Да живи Велика Социјална Револуција!

Живео револуционарни свеопшти штрајк!

Крста Цицварић, уредник „Хлеба и Слободе“

